

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Ing. V. Š.**, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph. D., advokátem, se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014, č. j. 5 Ad 10/2014 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Stanislavu Kadečkovi, Ph. D., advokátovi, se sídlem Teplého 2786, Pardubice, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou ze dne 6. 3. 2014 se žalobce domáhal, aby Městský soud zrušil sdělení žalovaného ze dne 28. 1. 2014 (reagující na žalobcovu podání ze dne 2. 12. 2013) a pro případ, že by soud nepovažoval toto sdělení za rozhodnutí ve věci samé – aby uložil žalovanému rozhodnout o jeho podání ze dne 2. 12. 2013 a o podání (odvolání) ze dne 30. 9. 2009.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Ad 7/2014 – 23 žalobu v části, v níž žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí o žalobcově podání (odvolání) ze dne 30. 9. 2009 vyloučil k samotnému projednání. V odůvodnění konstatoval, že žalobce v této věci jednak vznáší dva návrhy, které se týkají jeho podání ze dne 2. 12. 2013 a reakce žalovaného na ně (buď je podle žalobce nutno považovat sdělení žalovaného za nezákonné rozhodnutí, nebo je na místě závěr, že žalovaný ve věci dosud nerozhodl,

ač k tomu byl povinen), jednak ale namítá i nečinnost žalovaného ve vztahu ke svému podání (odvolání) ze dne 30. 9. 2009. Tato nečinnost, byť podle žalobceva přesvědčení zřejmě souvisí s podáním ze dne 2. 12. 2013, se tak podle městského soudu vztahuje k jinému podání a jinému řízení, než první část žalobního návrhu a společné řízení o těchto dvou odlišných návrzích není vhodné. Městský soud proto podle § 39 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vyloučil žalobu k samostatnému projednání v části, v níž žalobce navrhuje, aby soud uložil žalovanému rozhodnout o jeho podání (odvolání) ze dne 30. 9. 2009.

[3] Usnesením ze dne 9. 4. 2014, č. j. 5 Ad 10/2014 – 22, městský soud žalobu odmítl. V odůvodnění uvedl, že žalobce v žalobě podané dne 7. 3. 2014 mimo jiné tvrdil, že žalovaný je nečinný v řízení o jeho podání (odvolání) ze dne 30. 9. 2009 a navrhl, aby soud žalovanému uložil o tomto podání rozhodnout. Tuto část žaloby městský soud vyloučil k samostatnému projednání a byla zapsána pod sp. zn. 5 Ad 10/2014. Ze spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ad 23/2013 soud zjistil, že již dne 16. 12. 2013 podal žalobce žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve stejné věci a požadoval, aby soud vydal stejné rozhodnutí. Žaloba ve věci vedené pod sp. zn. 11 Ad 23/2013 tak byla podána k Městskému soudu v Praze dříve než obsahově shodná žaloba ze dne 6. 3. 2014, a je tak zřejmé, že u Městského soudu v Praze jsou vedena dvě identická řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o podání žalobce ze dne 30. 9. 2009 a to pod sp. zn. 11 Ad 23/2013 a sp. zn. 5 Ad 10/2014. Městský soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro překážku litispendence, s tím, že věc samotnou, tj. zda žalovaný je nebo nečinný, se bude zabývat v řízení vedeném pod sp. zn. 11 Ad 23/2013.

[4] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., kterou posléze doplnil prostřednictvím JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta, který mu byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2014, č. j. 4 As 98/2014 – 63, podáním ze dne 14. 7. 2014. Stěžovatel namítal zmatečnost kasační stížností napadeného usnesení městského soudu, neboť dne 7. 3. 2014 žádnou žalobu nepodal. Žaloba totiž byla podána elektronicky dne 6. 3. 2014 a téhož dne bylo stěžovateli elektronicky potvrzeno její doručení.

[5] Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že městský soud nesprávně posoudil existenci překážky litispendence ve vztahu k žalobám podaným stěžovatelem dne 6. 3. 2014 a 16. 12. 2013 a vytknul městskému soudu, že v kasační stížností napadeném usnesení (navzdory skutečnosti, že obsah a zejména petitivy těchto žalob jsou rozdílné) dostatečně přezkoumatelným způsobem neuvedl, na základě jakých úvah učinil závěr, že se jedná o totožnou věc.

[6] Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že se žalobou podanou dne 6. 3. 2014 nebránil pouze nečinností žalovaného. Ze strany žalovaného jsou totiž vůči němu opakovaně činěny úkony nejasného procesního charakteru a stěžovatel tak je nucen bránit se proti krokům správních orgánů variabilně, neboť jakákoli procesní neopatrnost by mohla následně vést k neodstranitelným následkům. Z tohoto pohledu je podle stěžovatele předmětné usnesení městského soudu nesrozumitelné, neboť jeho výrok nedává jasnou odpověď na to, jakou část žaloby vlastně odmítl, jaké by to mělo mít důsledky a zda ji fakticky dokonce neodmítl celou. Stěžovateli není vůbec jasné, co by mělo být z jeho návrhu dále projednáváno, jaký dopad by mohlo mít takové odmítnutí na zbytek předmětu řízení. Vzhledem k tomu, že žalobní návrh i jednotlivá skutková tvrzení jsou úzce provázány, nepřicházelo podle stěžovatele takovéto umělé oddělení části žaloby v úvahu.

[7] Podle stěžovatele v posuzované věci překážka litispendence dána nebyla, neboť obsahy i petitivy obou žalob jsou rozdílné a v žalobě ze dne 6. 3. 2014 se stěžovatel domáhá uložení jiné povinnosti správnímu orgánu, než tomu bylo v žalobě ze dne 16. 12. 2013.

pokračování

[8] Stěžovatel dále namítal, že postupem krajského soudu, který rozhodl bez jednání, byla porušena jeho práva na soudní ochranu a na osobní a ústní projednání věci před soudem.

[9] S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014, č. j. 5 Ad 10/2014-22 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Stěžovatel kasační stížnost podal výslovně z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

[13] V posuzované věci však může být dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Ostatně již v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, Nejvyšší správní soud konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v rozhodované věci jde o posouzení, zda městský soud postupoval správně, pokud žalobu z důvodu překážky litispendence odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[16] Podstata překážky litispendence spočívá v tom, že není možné, aby v téže věci probíhalo zároveň více řízení.

[17] V žalobě ze dne 16. 12. 2013 stěžovatel k jím tvrzené nečinnosti žalovaného uvedl, že se svým návrhem ze dne 30. 9. 2009 doplněným podáním ze dne 30. 11. 2009 domáhal nápravy a bránil se zákonem zakázanému nerovnému přístupu a zacházení žalovaného. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že tímto podáním bylo zahájeno řízení na ochranu a odstranění důsledků porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení dle § 2 zákona o vojácích povolání. Konstatoval, že *„bylo na ministerstvu obranu, aby zvolilo právní cestu k nápravě, či zda tato věc bude opětovně předmětem soudního přezkumu.“* Stěžovatel v této žalobě navrhl, aby městský soud zrušil žalobou napadená správní rozhodnutí ministra obrany ze dne 30. 10. 2013, č. j. 529-3/2013-1140, a ze dne 30. 10. 2013, č. j. 187-4/2013-114,0 i jím předcházející správní rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství a dále, aby soud, pokud shledá v postupu ministra obrany nečinnost ve vztahu k podání stěžovatele ze dne 30. 9. 2009, uložil žalovanému rozhodnout o uplatněném nároku stěžovatele domáhat se upuštění od nerovného zacházení a odstranění důsledků nerovného

zacházení podle § 2 odst. 3 a násl. zákona o vojácích z povolání a to ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku.

[18] V žalobě ze dne 6. 3. 2014 stěžovatel ve vztahu k jím tvrzené nečinnosti žalovaného uvedl, že návrhem ze dne 30. 9. 2009, následně doplněným podáním ze dne 30. 11. 2009 zahájil správní řízení na ochranu proti nerovnému zacházení a odstranění důsledků porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení dle § 2 odst. 5 zákona o vojácích z povolání. O návrhu rozhodl ministr obrany rozhodnutím (přípisem) ze dne 19. 2. 2010, č. j. 1745/2009 – 1140, kterým nerovné zacházení a šikanování stěžovatele fakticky aproboval. Rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 10 Ad 8/2010 – 84 bylo uvedené rozhodnutí ministra obrany zrušeno a věc byla vrácena ministrovi obrany k dalšímu řízení. Ministr obrany však navzdory rozsudku setrvává v nečinnosti a řízení tak již trvá pět let. Stěžovatel dospěl k závěru, že uvedeným podáním z 30. 9. 2009 napadl prvoinstanční právní akty ředitele Vojenského zpravodajství (platební výměry), kterými byl žalobci bezdůvodně a formou šikany zkrácen osobní příspěvek. Tím uplatnil a vyčerpal prostředky, které zákon v řízení na ochranu před nerovným zacházením připouští, přičemž návrhem ze dne 2. 12. 2013, doplněným podáním ze dne 18. 12. 2013 a 23. 12. 2013 vyčerpal prostředky stanovené zákonem pro soudní ochranu před nečinností a naplnil tak podmínky pro přístup k soudu ze strany stěžovatele. V další části žalobního petitu stěžovatel navrhl, aby městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2014 a v případě, že by nepovažoval toto sdělení za rozhodnutí ve věci samé, aby uložil žalovanému rozhodnout o jeho podání ze dne 2. 12. 2013 a také o jeho podání (odvolání) ze dne 30. 9. 2009 doplněného podáním ze dne 30. 11. 2009.

[19] S ohledem na výše uvedený obsah žalob stěžovatele je zřejmé, že stěžovatel v obou žalobách brojí proti nečinnosti žalovaného týkající se jeho návrhu ze dne 30. 9. 2009 doplněného podáním ze dne 30. 11. 2009. Na tomto závěru nic nemění ani to, že zbývající obsah i petitu uvedených žalob se od sebe částečně liší. V žalobě ze dne 6. 3. 2014 stěžovatel totiž ohledně tohoto svého návrhu uvádí více skutečností (zrušení rozhodnutí, jímž o tomto návrhu bylo žalovaným rozhodnuto, městským soudem). Z obsahu žalob je však nepochybné, že se týkají nečinnosti žalovaného ve vztahu k totožnému návrhu stěžovatele – podání ze dne 30. 9. 2009. Liší se rovněž petit jednotlivých žalob, neboť v žalobě ze dne 6. 3. 2014 se stěžovatel domáhá vydání rozhodnutí o jeho návrzích a opravných prostředcích v jiných věcech než v žalobě ze dne 16. 12. 2013. Z petitů obou žalob je však zřejmé, že stěžovatel brojí proti nečinnosti žalovaného týkající se jeho návrhu ze dne 30. 9. 2009 doplněného podáním ze dne 30. 11. 2009, neboť v petitu žaloby ze dne 16. 12. 2013 se domáhá, aby městský soud, pokud shledá v postupu ministra obrany nečinnost ve vztahu k předmětnému podání stěžovatele, uložil žalovanému rozhodnout o uplatněném nároku stěžovatele a v petitu žaloby ze dne 6. 3. 2014 stěžovatel uvádí, že ohledně nečinnosti žalovaného splnil zákonem stanovené podmínky pro přístup k soudu a domáhá se, aby bylo rozhodnuto o jeho podání ze dne 30. 9. 2009. Námitce stěžovatele, že v posuzované věci překážka litispendence dána nebyla, tudíž nelze přisvědčit.

[20] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku, podle které je kasační stížností napadané usnesení městského soudu nesrozumitelné, neboť jeho výrok nedává jasnou odpověď na to, jakou část žaloby vlastně soud napadeným usnesením odmítl. Z odůvodnění usnesení městského soudu je totiž zřejmé, že se týká části žaloby ze dne 6. 3. 2014, v níž stěžovatel tvrdil, že žalovaný je nečinný v řízení o jeho podání (odvolání) ze dne 30. 9. 2009. Předmět řízení v posuzované věci byl navíc přesně vymezen již usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Ad 7/2014 – 23, kterým městský soud žalobu ze dne 6. 3. 2014 v části, v níž stěžovatel navrhoval, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí o stěžovatelově podání (odvolání) ze dne 30. 9. 2009, vyloučil k samostatnému projednání. Je tedy zřejmé, že městský soud si byl vědom skutečnosti (na kterou stěžovatel poukázal v kasační stížnosti), že se stěžovatel žalobou podanou dne 6. 3. 2014 nebránil pouze nečinnosti žalovaného ohledně jeho podání

pokračování

ze dne 30. 9. 2009. Městský soud své závěry o existenci překážky litispendence odůvodnil sice stručně, avšak výstižně a jasně, neboť poukázal na skutečnost, že stěžovatel již dne 16. 12. 2013 podal žalobu na ochranu proti nečinnosti ve stejné věci a požadoval, aby soud vydal stejné rozhodnutí. Přisvědčit tudíž nelze ani námitce stěžovatele, že městský soud dostatečně přezkoumatelným způsobem neuvádí, na základě jakých úvah učinil závěr, že se jedná o totožnou věc.

[21] K tvrzení stěžovatele, že mu není vůbec jasné, co by mělo být z jeho návrhu dále projednáváno a jaký dopad by mohlo mít jeho odmítnutí na zbytek předmětu řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že zbývající část jeho žaloby ze dne 6. 3. 2014 (jíž se domáhá zrušení rozhodnutí ministra obrany ze dne 28. 1. 2014, č. j. 2510/2013-1140, respektive též uložení povinnosti rozhodnout o návrhu žalobce ze dne 2. 12. 2013, doplněném podáními ze dne 18. 12. a 23. 12. 2013) bude projednána ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ad 7/2014. Proti nečinnosti žalovaného ve vztahu k podání stěžovatele ze dne 30. 9. 2009 stěžovatel brojil již v žalobě ze dne 16. 12. 2013, kterou městský soud projednává pod sp. zn. 11 Ad 23/2013. O všech stěžovatelem podaných žalobních návrzích tedy probíhají řízení a žádné žalobní tvrzení stěžovatele nebylo opomenuto. Odmítnutí žaloby pro překážku litispendence neznamená, že touto žalobou (její částí) se soud vůbec nezabývá, ale to, že se jí v tomto řízení zabývat nemůže, neboť o ní již probíhá jiné dříve zahájené řízení.

[22] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku stěžovatele, že žalobní návrh i jednotlivá skutková tvrzení jsou úzce provázány a proto nepřicházelo v úvahu vyloučení části žaloby. Stěžovatel totiž v části obou žalob brojí proti nečinnosti žalovaného týkajícího se podání stěžovatele ze dne 30. 9. 2009, které je jasně oddělitelné a odlišitelné od dalších návrhů a opravných prostředků uplatněných stěžovatelem. Ve zbytku obou žalob se stěžovatel skutečně domáhá něčeho jiného a v tomto rozsahu budou obě žaloby projednány, jak bylo výše uvedeno. Stěžovatel tak nebude na svých právech jakkoli zkrácen, neboť žaloba ze dne 6. 3. 2014 byla odmítnuta pouze v rozsahu, v jakém došlo usnesením ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Ad 7/2014 – 23, k vyloučení části předmětu řízení k samostatnému projednání, tj. v rozsahu, v kterém se překrývala s předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 11 Ad 23/2013 o žalobě ze dne 16. 12. 2013. Stěžovatel ostatně sám připouští v doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 7. 2014 na str. 5 nahoře, že řízení o jeho návrzích ze dne 30. 9. 2009 ve znění pozdějších doplnění a ze dne 2. 12. 2014, ve znění pozdějších doplnění, jsou řízení odlišná.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal rovněž zmatečnost usnesení městského soudu, neboť žalobu nepodal dne 7. 3. 2014, ale podal ji elektronicky dne 6. 3. 2014 a téhož dne bylo stěžovateli elektronicky potvrzeno její doručení. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu spisu městského soudu sp. zn. 5 Ad 10/2014 není zřejmé, kdy byla uvedená žaloba podána, neboť se zde nachází pouze kopie žaloby, jejíž originál, včetně dokumentů o jejím doručení se nachází ve spise městského soudu sp. zn. 5 Ad 7/2014. Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil datovou zprávu automaticky vygenerovanou elektronickou podatelnou městského soudu, která potvrzuje elektronické doručení žaloby dne 6. 3. 2014 v 20:49 hod. Nejvyšší správní soud nicméně nepovažoval za nutné vyžadovat spis městského soudu sp. zn. 5 Ad 7/2014 a ověřovat, kdy přesně byla žaloba v této věci podána. V posuzované věci je totiž rozhodující obsah žaloby, nikoli přesný den jejího podání, neboť již s ohledem na datum vyhotovení žaloby ze dne 6. 3. 2014 je patrné, že musela být podána později než žaloba z 16. 12. 2013, kdy bylo zahájeno řízení pod sp. zn. 11 Ad 23/2013. Z obsahu spisu (kde je založena kopie žaloby ze dne 6. 3. 2014) a kasační stížností napadeného usnesení městského soudu je zřejmé, že městský soud se v posuzované věci zabýval žalobou stěžovatele ze dne 6. 3. 2014, tj. přesně tou žalobou, o které stěžovatel uvádí, že ji podal dne 6. 3. 2014. Pokud by tedy městský soud v kasační stížností napadeném usnesení nesprávně uvedl den podání žaloby, nemohlo by to v žádném případě založit zmatečnost jeho rozhodnutí, neboť je zřejmé (zjevně i stěžovateli),

jakou žalobou se zabýval a přesný den podání žaloby nemá v posuzované věci žádný význam při posouzení otázky, zda je dána překážka litispendence.

[24] K námitce stěžovatele, že postupem krajského soudu, který rozhodl bez jednání, byla porušena jeho práva na soudní ochranu a na osobní a ústní projednání věci před soudem. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, kdy např. v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 - 55, publ. na www.nssoud.cz, vyslovil, že *jednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé (§ 49 odst. 1, § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s.). Usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba z procesních důvodů, vydané bez jednání, proto nelze z tohoto důvodu považovat za nezákonné, jelikož smyslem jednání před soudem je především dokazování. Tento smysl však zjevně nemůže být naplněn tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a soud jej odmítne pro chybějící podmínky řízení.*

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[27] Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Stanislavu Kadečkovi, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2014, č. j. 4 As 98/2014 – 63, jehož náklady nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 7. 2014 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Zástupce stěžovatele vykonává advokacii jako společník společnosti s ručením omezeným, která je plátcem daně z přidané hodnoty. Proto má nárok na zvýšení odměny a náhrady hotových výdajů o zákonnou sazbu této daně, která činí 21% z částky 6800, tedy 1428 Kč. Celkem tedy má zástupce stěžovatele právo na 8228 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2014

JUDr. Jíří Palla
předseda senátu